13.2.85

Σχολιάζοντας

Υπομονή

Ο σεισμός έγινε τό 1978. Σήμερα, μετά από έφτά χρόνια, καί ένώ βλέπουμε όκόμη τίς σιδεριές σέ πολλά από αύτά, μάς θεθαιώνουν ότι γιά μερικά από τά κακοπαθημένα θυζαντινά μνημεία τής Θεσσαλονίκης μόλις καί γίνονται ή θά γίνουν οί μελέτες άποκατάστασης τών ζημιών. Θαυμάζει κανείς ταχύτητα καί φροντίδα γιά τήν συμπρωτεύουσα καί τήν πολιτιστική μας κληρονομιά, όταν πρόκειται γιά τόπο πέρα από τό λεκανοπέδιο τής Αττικής. Βέθαια, κάπου (λέει τό ύπουργείο) ή εύθύνη είναι τών όρμοδίων έπιστημόνων, πού δέν μπορούν ή δέν πρέπει νά θιάζονται. Υπομονή, λοιπόν, γιά τό 1988, όπότε πιθανώς νά όργανωθούν καί έορτασμοί γιά τά δέκα χρόνια...

Απίστευτο

Κυκλοφορεί εύρύτατα ότι ό δήμος, γιά νά ένισχύσει τό άνύπαρκτο πρόγραμμα τού έορτασμού τών 2.300 χρόνων τής πόλης, σχεδιάζει νά όργανώσει έκθεση ζωγραφικής μέ έργα καλλιτεχνών τών «άδελφών πόλεων» τής Θεσσαλονίκης (ώς έδώ καλά), άλλά ότι γιά τόν σκοπό αύτό θά δαπανηθούν κάπου 80 έκατομμύρια δραχμών. Θέλουμε νά πιστεύουμε ότι οί φήμες δέν άνταποκρίνονται στήν άλήθεια, γιατί, πραγματικά, θά πρόκειται γιά άσυγχώρητη σπατάλη. Μέ τά έκατομμύρια αύτά θά μπορούσε νά χτιστεί τό θυζαντινό μουσείο Θεσσαλονίκης καί νά πάψουμε νά ντρεπόμαστε γιά τήν έλλειψή του.

Μέ λαχάνισμα

Διαθάζουμε προτάσεις (τώρα, τόν Φεθρουάριο) τών κομμάτων γιά τόν έορτασμό τής έπετείου τών 23 αιώνων - καί πολλές από αύτές είναι καί ώραίες καί εύστοχες. Ομως, δέν μπορεί νά μή θλίθεται κανείς όταν σκέφτεται ότι όλα αύτά Σπρεπε νά γίνουν πρίν ένα χρόνο τουλόχιστον. Φυσικά, δέν φταίνε τά κόμματα, δέν φταίνε οί όργανώσεις, οί σύλλογοι, όταν κανένας πέρυσι τό καλοκαίρι δέν ήξερε ότι έπίκειται έορτασμός καί ότι έπρεπε νό ένασκουμπωθούν οί πάντες. Νά τά ξαναλέμε;

Αξίζει τόν κόπο

Αξίζει τόν κόπο νά πάει κανείς καί νό θαυμάσει τήν άναδρομική έκθεση τού Γιώργου Παραλή στό «Βοφοπούλειο», μιά έκθεση πού καλύπτει τό δημιουργικό έργο τού ζωγρόφου αύτού τής Θεσσαλονίκης από τά φοιτητικά του χρόνια μέχρι τόν θόνατο, έργο πλούσιο καί σημοντικό. Η έκθεση, πέρα από τό ότι μός δίνει μιά άνακεφαλαιωτική εικόνα τής ζωγραφικής τού Παρολή, από τήν δεκαετίο τού 30', παράλληλα περιλαμθάνει ντοκουμέντα, έργα άτέλειωτα, άλλά ένδιαφέροντα, προοωπικά στοιχεία, όπως μιά σειρά φωτογραφιών του, καί ζωντονεύει τόν άνθρωπο καί τόν καλλιτέχνη πού πάντα τιμήσαμε. Είναι μιά ώραία έκθεση.

Τό παλιό κτίριο

Είναι παρήγορο τό ότι ή ύπουργός πολιτισμού κ. Μερκούρη μένει σταθερό ύπέρ τής έπισκευής τού πρώην

Ενώ ἑτοιμάζεται ἡ βράβευση τῶν φίλμ τοῦ 1984

Ταινίες καί ἠθοποιοί πού κέρδισαν Οσκαρ

Περισσότερο ἀπό πενήντα χρόνια λειτουργεί ὁ θεσμός τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου

Από τίς πιό διάσημες κινηματογραφικές διακρίσεις στόν κόσμο, τά θραθεία Οσκαρ έχουν μιά ίστορία μεγαλύτερη από 50 χρόνια. Τό κοινό τά έχει μάθει πιά καί έκτιμά, λίγο - πολύ, τίς ταινίες πού τιμούνται μέ τά μικρά άγαλματάκια τών θραθείων αύτών, όπως έκτιμά καί τά θραθεία τών μεγάλων κινηματογραφικών φεστιθάλ (Καννών, Βενετίας, Βερολίνου). Βέθαια, τά θραθεία Οσκαρ άφοραύν μόνο τά άμερικανικά φίλμ -ή καί κάποια άγγλικά- άλλά ύπάρχει καί ένα θραθείο γιά τήν καλύτερη ξένη ταινία.

Τώρα πού οέ λίγες μέρες θά όπονεμηθούν τά Οσκαρ τού 1985 (ήδη κυκλοφορούν τά θασικά προσγνωστικά, γιά ταινίες όπως τό «Αμαντέους» καί τό «Πέρασμα πρός τήν Ινδία») άξίζει νά ξαναθυμηθούμε τά θραθεία Οσκαρ πού δόθηκαν από τό 1932 μέχρι σήμερα, ιδιαίτερα τά θραθεία καλύτερης ταινίας, καί καλύτερων ήθοποιών, άνδρα καί γυναίκας. Ιδού, λοιπόν, τά θραθεία αύτά γιά μισόν αιώνα κινηματογραφικής (άμερικανικής) προσφοράς (σημειωτέον ότι τά «Οσκαρ» έγκαινιάσθηκαν πόλης» καί ή Μπέτυ Ντέηθις γιά τήν «Ζέζεμπελ».

1939, ή ταινία «Οσα παίρνει ό άνεμος», ό Ρόμπερτ Ντόνατ γιά «Αντίο κύριε Τάϊνς» καί ή Βίθιαν Λή γιά τό «Οσα παίρνει ό άνέμος» - διπλή έπιτυχία.

1940, ή ταινία «Ρεθέκα», ό Τζέημς Στιαύαρτ γιά τό «Ιστορία τής Φιλαδέλφειας» καί ή Τζίντζερ Ρότζερς γιά τό «Κίττυ Φόυλ».

Τζάκ Λέμμον, ένας από τούς μεταπολεμικούς ήθοποιούς τού Χόλλυγουντ, πού κέρδισε Οσκαρ.

Στόν πόλεμο

1943, «Καζαμπλάνκα» σάν ταινία, ό Πώλ Λούκας γιά τό «Φρουρά στόν Ρήνο» καί ή Τζένιφερ Τζόνς γιά τά «Τραγούδι τής Μπερναντέτ».

1944, ή ταινία «Πηγαίνοντας τόν δρόμο μου», ό Μπίνγκ Κρόσμπυ γιό τήν ταινία αύτή (διπλή έπιτυχία) καί ή Ινγκριντ Μπέργκμαν γιά τό «Φώς τού γκαζιού».

1945, ή ταινία «Τό χαμένο Σαθθατοκύριακο», ό Ραίη Μίλαντ γιά τήν ίδια ταινία (διπλή έπιτυχία) καί ή Τζόαν Κρόουφορντ γιό τήν «Μίλντρεντ Πήρς».

Μετά τόν πόλεμο

1946, ή ταινία «Τά καλύτερα χρόνια τής ζωής μας», ό Φρέντερικ Μάρς γιό τό φίλμ αύτό (διπλή έπιτυχία) καί ή Ολίθια ντέ Χάθιλαντ γιά τό «Κοθένας τό δικό του».

1947, ή ταινία «Συμφωνία κυρίων», ό Ρόλαντ Κόλμαν γιά τήν «Διπλή ζωή» καί ή Λαρέτα Γιόνγκ γιά τήν «Κόρη τού άγρότη».

1948, ή ταινία «Αμλετ», ό Λώρενς Ολιθιέ γιό τήν ταινία αύτή (διπλή έπιτυχία) καί ή Τζέην Γαυάίμαν γιά τήν «Τζόνυ Μπελίντα».

1949, ή ταινία «Ολοι οί άνθρωποι τού θασιλιά», ό Μπρόντερικ Κρόουφορντ γιό τήν ίδια ταινία (διπλή έπιτυχία) καί ή Ολίθια ντέ Χάθιλαντ γιό τήν «Κληρονόμο».

1950, ή ταινία «Ολα γιά τήν Εύα», ό Χοαέ Φερρέρ γιά τό «Συρανό ντέ Μπερζεράκ» καί ή Τζούντυ Χόλιντέιη γιά τό «Γεννημένη χτές».

1951, ή ταινία «Ενας Αμερικανός στό Παρίσι», ό Χάμφρεύ Μπόγκαρτ γιά τήν «Βασίλισσα τής Αφρικής» καί ή Βίθιαν Λή γιά τό «Λεωφορεία ό πόθος».

1952, ή ταινία «Τό μεγαλύτερο θέαμα στήν γή», ό Γκάρι Κούπερ γιά «Τό τρένο θά σφυρίξει τρείς φορές» καί ή Σίρλεύ Μπαύθ γιά τό «Γύρνα πίσω, μικρή μαυ Σέμπα».

1953, ή ταινία «Από δύ ώς τήν αίωνιότητα», ό Γουίλλιαμ Χόλντεν γιά τό «Στάλαγκ 17» καί ή Ωντρεύ Χέμπορν γιά τό «Διακοπές στήν Ρώμη».

1954, ή ταινία «Τό λιμόνι τής κολάσεως», ό Μάρλον Μπράντο γιά τήν ίδια ταινία (διπλή έπιτυχία) καί ή Γκρέης Κέλλυ γιά τήν «Επαρχιωτοπούλα».

1955, ή ταινία «Μόρτυ», ό Ερνεστ Μπόργνιν γιά τήν ίδια ταινία (διπλή ποταμού Κθάι», ό Αλεκ Γκίνες γιά τό ίδιο φίλμ (διπλή έπιτυχία) καί ή Τζόαν Γούντγουορντ γιά τά «Τρία πράσωπα τής Εύας».

1958, ή ταινία «Ζιζί», ό Ντέηθιντ Νίβεν γιά «Τά χωριστά τραπέζια» καί ή Σούζαν Χαίηγουορθ γιά τά «Θέλω νά ζήσω».

1959, ή ταινία «Μπέν Χούρ», ό Τσάρλτον Ηστον γιά τό φίλμ αύτό (διπλή έπιτυχία) καί ή Σιμόν Σινιορέ γιά τό «Δωμότιο στή σοφίτα».

1960, ή ταινία «Γκραονιέρα», ό Μπάρτ Λάνγκαστερ γιά τό «Ελμερ Γκάντρυ» καί ή Ελίζαμπεθ Τέηλορ γιά τό «Μπάτερφιλντ 8».

Παλιές δόξες: ό Κλάρκ Γκέηθλ σέ μιά σκηνή τής ταινίας «Οσα παίρνει ό άνεμος» πού τιμήθηκε σάν ή καλύτερη ταινία, μέ Οσκαρ, τό 1939. Ο ίδιος ό Γκέηθλ είχε τιμηθεί τό 1934 μέ τό Οσκαρ καλύτερης ήθοποιίας στό φίλμ «Συνέθη μιά νύχτα», μιά ταινία πού είχε πάρει καί τά τρία θραθεία.

1961, ή ταινία «Γουέστ Σάϊντ Στόρυ», ό Μαξιμίλιαν Σέλ γιά τό φίλμ «Η δίκη τής Νυρεμθέργης» καί ή Σοφία Λώρεν γιά τίς «Δύο γυναίκες».

1962, ή ταινία «Λώρενς τής Αραθίας», ό Γκρέγκορυ Πέκ γιά τό «Σκατώνοντας τόν γκιώνη» καί ή Αννν Μπάνκροφτ γιά τήν «Θαυματοποιό».

1963, ή ταινία «Τόμ Τζόουνς», ό Σίντνεύ Πουατιέ γιά τό «Λουλούδια Σκότ γιά τό ίδιο φίλμ (διπλή έπιτυχία) καί ή Γκλέντα Τζόκαον γιά τίς «Ερωτευμένες γυναίκες».

1971, ή ταινία «Γαλλικός σύνδεσμος», ό Τζήν Χάκμαν γιά τό ίδιο φίλμ (διπλή έπιτυχία) καί ή Τζέην Φόντα γιά τό «Κλιούτ».

1972, ή ταινία «Νονός», ό Μάρλον Μπράντο γιά τό ίδιο φίλμ (διπλή έπιτυχία) καί ή Λίζα Μινέλι γιά τό «Κομπαρέ».

1973, ή ταινία «Τό κεντρί», ό Τζάκ Λέμον γιό τό «Σώαε τόν τίγρη» καί ή Γκλέντα Τζόκαον γιό «Τό άγγισμα τού γυαλιού».

1974, ή ταινία «Νονός - 2», ό Αρτ Κάρτνεύ γιά τό «Χάρρυ καί Τόντο» καί ή Ελεν Μπέρστυν γιά τό «Η Αλίκη δέν μένει πιά έδώ».

1975, ή ταινία «Στή φωλιά τού κούκου», ό Τζόκ Νίκολσον γιά τό ίδιο φίλμ καί ή Λουΐζα Φλέτσερ, έπίσης γιά τό ίδιο φίλμ (τριπλή έπιτυχία).

1976, ή ταινία «Ρόκυ», ό Πήτερ Φίντς γιά «Τά δίκτυο» καί ή Φαίη Νταναγουαίη γιό τό ίδια φίλμ (διπλή

Η Κάκια Αναλυτή κι ό Κώστας Ρηγόπουλος πού θά μάς παρουσιάσουν τό καλοκαίρι τήν σκαμπρόζικη κωμωδία «Η... δικιά μας».

«Εκπαιδεύοντας τή Ρίτα»

Αλίκη Βουγιουκλάκη καί Παπαμιχαήλ έρχονται τό Πάσχα

Επίσης Αναλυτή - Ρηγόπουλος Ζωή Λάσκαρη καί έπιθεώρηση

Ο χειμώνας πλησιάζει στό τέλος του καί σέ λίγο έρχεται τό Πάσχα. Αύτό σημαίνει ότι θά ένταθούν οί έπισκέψεις άθηναϊκών θιάσων στήν Θεσσαλονίκη, όπως, άλλωστε γίνεται κάθε χρόνο. Βέθαια, καί πρίν τό Πάσχα θά έλθουν άθηναϊκοί θίασοι, όπως έπίσης θά συνεχίσουν νά έρχονται καί τό καλοκαίρι.

Ετσι, από τήν έθδομάδα αύτή θίασος τής Ελένης Ερήμου θά έγκατασταθεί στό θέατρο Χατζώκου γιά νά παρουαιόσει τό έργο «Μελίνα πού πάς;», πού δέν έχει καμό σχέση ή αίχμή γιά τήν ύπουργό πολιτισμού.

Στήν συνέχεια στό ίδιο θέατρο θό έλθει ό μεγάλος έπιθεωρησιακάς θίασος πού παίζει τώρα στό «Σούπερσταρ» τών Αθηνών. Στόν θίασο αύτό ήγούνται ά Νίκος Σταυρίδης, ό Ντίνος Ηλιόπουλος, ό Σωτήρης Τζεβελέκος, ή Δέσποινα Στυλιανοπούλου. Παίζουν τήν έπιθεώρηση τών Αθερινού καί Τζεφρώνη «Εισαγόμενος είσαι;».

Γιά τά Πάσχα, στό θέατρο Χατζώκαυ, έχουν κλείσει ή Αλίκη Βουγιουκλάκη κι ό Δημήτρης Παπαμιχαήλ πού θά παρουσιάσουν τήν μεγάλη τους έπιτυχία «Εκπαιδεύοντας τήν Ρίτα», τήν άγγλική κομεντί πού σημειώνει έκπληκτικές είσπρόξεις. Τά έργο θά παιχθεί γιά τρείς έθδομάδες καί κατόπιν οί δύο δημοφιλείς πρωταγωνιστές θά άναχωρήσουν στίς Ηνωμένες Πολιτείες άπου θά παρουσιάσουν τό έργο σέ άρκετές πόλεις, μέ ένα συμθόλαιο ίδιαίτερα έντυπωσιακό.

Τόν καιρό τού Πάσχα θά έλθει στήν Θεσσαλονίκη άκόμη ένας άθηναϊκός θίασος, ή Ζωή Λάσκαρη μέ τόν Κώστα Καρρά, γιά νά παίξουν τήν κωμωδία «Η Ντόρις κι ό γυαλάκιας» τού Μπίλ Μάνχοφ. Ο θίασος αύτός θά στεγασθεί στόν

Η ἑλληνική ποίηση

Ν.Δ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Πολυσέλιδο δάσος

Χάθηκα στή μονάζουσα ρεματιά όπου τρύπωσε
μόλις άκουάμενο άνάμεσο
σέ λογιώ - λογιώ χορταράκια
τ' άνάλαφρου νερού τό ψιθυριστό δείλιασμα.
Βρωμοθήλυκο έσύ Αντιφατικότητα
συγκρούεσαι διαρκώς μέ τά θάμβος μου καθώς άναίμαχτος
όκούω σωρηδόν άγαλλόμενα τ' αηδάνια
καθώς άνελλιπώς έκκλησιάζομαι στήν άπεροντοσύνη.
Αχ' νά 'θλεπα λιγόκι τή θωριά σου άγερωμάτα μου
σέ εἰκονίζω πάλι νά ἐκκολάπτεσαι στήν ἰώδη σου 'θλίψη'
ἐσύ σχεδόν ἀσώματη σέ μακρουλές θάναυσες ὡρες
καί μένα οἱ καμπύλες σου στήν ἐρημιά μ' ἀποτεφρώνουν.
Ἐκεῖθε στήν καρδιά τοῦ δάσους μάγισσες
κυματιστές μέ τέτοια μαλλιαρά χρώματα!
στήν ὀψη τους ὁλοφύρεται πικρό σάν ἀγραφη ἐνσταση
ἡ διοχέτευση στήν Ἀπουσία.

Τό ξένο ποίημα

ΤΖΟΫΣ ΜΑΝΣΟΥΡ

Ποίημα σέ τριανταφυλλί χαρτί

Τό πόθος μου χαραγμένο σέ μιά μικρή πέτρα
κυλάει μάνο του τυφλό
πρός τόν ὁριθμά
δεκαπέντε.

Δούλο τρομαγμένη ἀπό τό μποῦτι σου πού δέ θέλει
τό στόμα μου στραγγίζει τό κορμί σου ἀπό τά σπέρμα του
ἡ γλώσσα μου χώνει θαθειά μικρά ἄγρια δέντρα
στήν προτομή τής προκυμαίας Βολτοΐρου
ἀκολουθεί τά χούγια σου.
Κοιμάται.

Καταδρομή θαρθάρων
ἀς ρίξουμε τά τραυλά σπόρια τοῦ Σαθθάτου
στήν καρσθάνα τής δεκάτης κάμαρας
ἀς σκουπίασουμε τό νόμο ἀπό τά πορτάφυλλά μας
ποιά λέξη εἶναι πιό κάλπικη ἀπό τό «δωρεάν»;

(Μετάφραση Τάσου Κόρφη)

Εἶναι πορήγορο τό ὅτι ἡ ὑπουργός πολιτισμοῦ κ. Μερκούρη μένει σταθερά ὑπέρ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ πρώην θασιλικοῦ θεάτρου. Ἡ ὀναγγελία ὅτι ἀπό τό φθινόπωρο θά ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες εἶναι θετική ἐφόσον ὁλοποιηθεῖ, γιατί εἶναι σίγουρο ὅτι τέτοιαυ εἴδους ἐργασίες δέν γίνονται ἀπό τή μιά μέρα στήν ἄλλη. Ἐκείνο, ὡστόσο, πού δέν διευκρινίζεται (ἴσως γιατί οἱ μελέτες δέν ἔχουν ὁλοκληρωθεῖ) εἶναι ποιά μορφή θά πάρει τελικό τό κτίριο αὐτό.

Κάποιες δηλώσεις πού δημοσιεύτηκαν στίς ἐφημερίδες, ἀν ἔχουν πιστά ἀποδοθεῖ, δείχνουν πώς ἐπικρατοῦν λαθεμένες ἀπόψεις. Συγκεκριμένα, γράφηκε ὅτι ὅταν ὁλοκληρωθοῦν οἱ ἐργασίες ἐπισκευῆς τοῦ πρώην θασιλικοῦ θεάτρου, θά στεγαστεῖ ἐκεῖ τό ΚΘΒΕ. Αν μέ αὐτό ἐννοεῖται ὅτι θά στεγαστοῦν ἐκεῖ κάποιες δραστηριότητες ἡ ὑπηρεσίες τῆς δεύτερης κρατικῆς σκηνῆς ἔχει καλώς. Εἶναι ὅμως, ἐντελώς ἀνεπαρκές, τό παλαιό κτίριο νά χωρέσει ὁλόκληρο τό ΚΟΒΕ, δηλ. τῆς θεατρικές σκηνές του, τό ἐργαστήρια, τά γραφεῖα τῶν ὑπηρεσιῶν, τίς ἀποθήκες ὑλικῶν κ.ἀ. Ἑπομένως καί ὅταν ἐπισκευαστεῖ τό πρώην θασιλικό, μοιραία τό ΚΟΒΕ θά λειτουργεί σέ δύο (ἤ καί περισσότερους) χώρους, ὅπως ἄλλωστε γίνεται καί σήμερα. Γιά νά ὑπάρξει ριζική λύση τοῦ προθλήματος θά ἔπρεπε νά κτισθεῖ ἕνα κτιριακό συγκρότημα μεγαλύτερο ἀπό ὁλόκληρο τό μεγαθήριο τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν.

γιά μισόν σιώνα κινηματογραφικής (ὁμερικανικής) προσφοράς (σημειώτέον ὅτι τό «Οσκαρ» ἐγκαινιάσθηκαν τό 1927.

Πρίν τόν πόλεμο

1932, ἡ ταινία «Γκράν Οτέλ» οἱ ἠθοποιοί Φρέντερικ Μάρς καί Οὐάλας Μπήρυ γιά τίς ταινίες ὀντίστοιχα «Δόκτωρ Τζέκυλ καί Μίστερ Χάυντ» καί ἡ Ελεν Χέυς γιά τό φίλμ «Τό ἁμάρτημα τῆς Μοντελόν Κλωντέτ».

1933, ἡ ταινία «Καθαλκόντ», ὁ Τσάρλς Λώτον γιά τήν «Ἰδιωτική ζωή τοῦ Ερρίκου θου» καί ἡ Κάθρην Χέμπορν γιά τήν «Πρωϊνή δόξα».

1934, ἡ ταινία «Συνέθη μιά νύχτα», ὁ Κλάρκ Γκέμπλ καί ἡ Κλωντέτ Κολμπέρ γιά τό φίλμ αὐτό. Τριπλή ἐπιτυχία.

1935, ἡ ταινία «Ανταρσία τοῦ Μπάουντυ», ὁ Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν γιά τόν «Καταδότη» καί ἡ Μπέτυ Ντέηθις γιά τήν «Επικίνδυνη».

1936, ἡ ταινία «Ο μεγάλος Ζίγκφελντ», ὁ Πώλ Μιούνι γιά τήν «Ἱστορία' τοῦ Λουΐ Παστέρ» καί ἡ Λουΐζα Ράινερ γιά τόν «Μεγάλο Ζίγκφελντ» - διπλή ἐπιτυχία.

1937, ἡ ταινία «Η ζωή τοῦ Εμίλ Ζολά», ὁ Σπένσερ Τρέησυ γιά τόν «Θαρραλέο καπετάνιο καί πάλι ἡ Λουΐζα Ράινερ γιά «Καλή γῆ».

1938, ἡ ταινία «Δέν μπορεῖς νά τά πάρεις μαζί σου», ὁ Σπένσερ Τρέησυ πάλι, γιά τήν ταινία «Τά παιδιά τῆς

Στόν πόλεμο

1941, ἡ ταινία «Πάσο πράσινη εἶναι ἡ κοιλάδα μου», ὁ Γκάρυ Κούπερ γιά τόν «Λοχία Γιόρκ» καί ἡ Τζόαν Φονταίν γιά τίς «Υποψίες».

1942, ἡ ταινία «Κυρία Μίνιθερ», ὁ Τζέημς Κάγκνεῦ γιά τό «Γιόνκυ Ντοὺντλ Ντάντυ» καί ἡ Γκρήρ Γκάρσον γιά τήν «Κυρία Μίνιθερ» - διπλή ἐπιτυχία.

Γκρέης Κέλλυ γιά την «Ἐπαρχιωτοπούλα».

1955, ἡ ταινία «Μάρτυ», ὁ Ερνεστ Μπόρνιν γιά τήν ἴδια ταινία (διπλή ἐπιτυχία» καί ἡ Αννα Μανιόνι γιό τό «Ρόζ Τάτοῦ».

1956, ἡ ταινία «Ο γύρος τοῦ κόσμου σέ 80 ἡμέρες», ὁ Γιοὺλ Μπρύνερ γιά τό «Θασιλιάς καί γῶ» καί ἡ Ινγκρίντ Μπέργκμαν γιά τήν «Αναστασία».

1957, ἡ ταινία «Η γέφυρα τοῦ Μπάνκροφτ γιά τήν «Θαυματοποιό».

1963, ἡ ταινία «Τὸμ Τζόουνς», ὁ Σίντνεῦ Πουατιέ γιά τό «Λουλούδια τοῦ ἀγροῦ» καί ἡ Πατρίτσια Νήλ γιά τό «Χούντ».

1964, ἡ ταινία «Ωραία μου κυρία», ὁ Ρέξ Χόρρισον γιά τό ἴδιο φίλμ (διπλή ἐπιτυχία) καί ἡ Τζούλι Αντριους γιά τήν «Μαίρη Πόπινς».

1965, ἡ ταινία «Η μελωδία τῆς μουσικής», ὁ Λή Μάρθιν γιά τό «Κάτ Μπαλοῦ» καί ἡ Τζούλι Κρίστι γιό τό «Ντάρλινγκ».

1966, ἡ ταινία «Ενας ἄνθρωπος γιά ὅλες τίς ἐποχές», ὁ Πώλ Σκάφιλντ γιά τήν ἴδια ταινία (διπλή ἐπιτυχία) καί ἡ Ελίζαμπεθ Τέηλορ γιά τό «Ποιός φοθᾶται τήν Βιρτζίνια Γούλφ».

1967, ἡ ταινία «Η ἱστορία ἑνός ἐγκλήματος», ὁ Ρόντ Στάϊγκερ γιά τό ἴδιο φίλμ (διπλή ἐπιτυχία) καί ἡ Κάθρην Χέμπορν γιά τό «Μάντεψε ποιός θάρθει ἀπόψε».

Τά πιό πρόσφατα

1968, ἡ ταινία «Ολιθερ», ὁ Κλίφ Ρόμπερτσον γιά τό «Τσάρλυ» καί ἡ Μπάρμπαρα Στρέηζαντ μαζί μέ τήν Κάθρην Χέμπορν γιά τό φίλμ (ἀντίστοιχα) «Φάννυ Γκέρλ» κοί «Τό λιοντάρι τοῦ χειμώνα».

1969, ἡ ταινία «Κουμπόῦ τοῦ μεσονυχτίαυ», ὁ Τζών Γουαϊνγ γιά τό «Τριοῦ γκρίτ» καί ἡ Μάγκυ Σμίθ γιά τήν «Πρώιμη ἀνοιξη τῆς μίς Μπρόντι».

1970, ἡ ταινία «Πάττον», ὁ Τζώρτζ

1976, ἡ ταινία «Ρόκυ», ὁ Πήτερ Φίντς γιά «Τό δίκτυο» καί ἡ Φαίη Νταναγουαϊγ γιά τό ἴδιο φίλμ (διπλή ἐπιτυχία).

1977, ἡ ταινία «Αννι Χώλλ», ἡ Νταϊάνα Κήτον γιά τό ἴδιο φίλμ (διπλή ἐπιτυχία) καί ὁ Ρίτσαρντ Ντρέυφους γιά τό «Κορίτσι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ».

1978, ἡ ταινία «Ο Ελαφοκυνηγός», ὁ Τζών Βόιτ καί ἡ Τζέην Φόντα γιά τό φίλμ «Ο γυρισμός στό σπίτι» - διπλή ἐπιτυχία.

1979, ἡ ταινία «Κρόμερ ἐναντίον Κράμερ», ὁ Ντάστιν Χόφμαν γιά τό ἴδιο φίλμ (διπλή ἐπιτυχία) καί ἡ Σάλλυ Φίλντ γιά τό «Νόρμα Ραίη».

1980, ἡ ταινία «Συνηθισμένοι ἀνθρωποι», ὁ Ρόμπερτ ντέ Νίρο γιά τόν «Μοινόμενα ταύρο» καί ἡ Σίσσυ Σπέησεκ γιά τήν «Κόρη τοῦ ἀνθρακωρύχου».

1981, ἡ ταινία «Δρόμοι τῆς φωτιάς», ὁ Χένρυ Φόντα καί ἡ Κάθρην Χέμπορν γιά τήν «Χρυσή λίμνη» - διπλή ἐπιτυχία.

1982, ἡ τοινία «Γκάντι», ὁ Μπέν Κίνγκσλεῦ γιά τό ἴδιο φίλμ (διπλή ἐπιτυχία) καί ἡ Μέρυλ Στρήη γιά τήν «Εκλογή τῆς Σοφίος».

1983, ἡ ταινία «Σχέσεις στοργής», ἡ Σίρλεῦ Μάκ Λέην γιά τήν ἴδια τοινία (διπλή ἐπιτυχία) καί ὁ Ρόμπερτ Ντυθάλ γιά τά «Τρυφερές σχέσεις».

Τώρα ὅλοι ἑτοιμάζονται γιά τά ἐφετεινά Οσκαρ ποῦ θά δοθοῦν τόν ἄλλο μήνο καί θά ἀφοροῦν τίς ταινίες τοῦ 1984. Περιμένουμε.

Τόν καιρό τοῦ Πάσχᾶ θά ἔλθει στήν Θεσσαλονίκη ἀκόμη ἕνας ἀθηναϊκός θίασος, ἡ Ζωή Λάσκαρη μέ τόν Κώστα Καρρό, γιά νά παίξουν τήν κωμωδία «Η Ντόρις κι ὁ γυαλάκιας» τοῦ Μπίλ Μόνχοφ. Ο θίασος αὐτός θά στεγασθεῖ στόν κινηματογράφο «Εγνατία».

Γιά τό καλσκαίρι ὀναγγέλλεται ἡ ἐμφάνιση στήν Θεσσαλονίκη δύο δημοφιλών πρωταγωνιστών, τῆς Κόκιας Αναλυτή καί τοῦ Κώστα Ρηγόπουλου. Τό ζευγάρι αὐτό ὁπό τά μέσα Ιουνίου θά ἐγκατασταθεῖ στήν Θερινή «Αὐλαία» καί θά παρουσιάσει τήν τολμηρή κωμωδία «Η... δικιά μας» ποῦ παίχθηκε πρίν δύο χρόνια στήν Αθήνα καί ἀποτέλεσε μιό ἀπό τίς ἐπιτυχίες τοῦ ζευγαριοῦ.

Τό ἑλληνικό διήγημα

ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ

Τοῦ Πάνου Δ. Παναγόπουλου

Ἦταν τέσσερις παρέα. Ολοι ὑπάλληλοι. Γνωρίστηκαν ἔτσι κατά τύχη καί συνδέθηκαν στενά μέ φιλία, γιατί ταίριαζαν τά γούστα τους καί οἱ ἰδέες τους. Ηταν ἄνθρωποι ἁπλοί, χωρίς φιλοδοξίες, ψύχραιμοι, μορφωμένοι, σοβαροί, χωρίς πάθος καί φθόνο γιά κανέναν. Δέν τούς ἔκαναν ἐντύπωση οὔτε τά πλούτη οὔτε οἱ ἐφήμερες δόξες. Εκτιμοῦσαν καί θαύμαζαν τούς μεγάλους ἐργάτες τῆς ἐπιστήμης καί τέχνης καί γι' αὐτούς πάντα μιλοῦσαν στίς συναντήσεις τους.

Κάθε θράδυ συναντιόνταν σέ μιά ταθερνούλα στό Θατραχονήσι. Καθισμένοι παράμερα ὁπό τούς ἄλλους ἔπιναν καθένας σιγά σιγά τό κατοσταράκι του καί τσιμπούσαν γιά μεζέ κανένα κομματάκι ντομάτα μέ ἁλάτι ἡ καμιά ἐλιά. Τά λόγια τους ἦταν λίγα καί σιγανά ἴσα ἴσα ν' ἀκούγονται μεταξύ τους, ζουμερά ὅμως σέ περιεχόμενο. Σά νά εἶχε γίνει μιά μυστική συμφωνία μεταξύ τους δέ γινόταν καθόλου λόγος οὔτε γιά πολιτικά οὔτε γιά τήν ἀκρίθεια τῆς ζωῆς. Εχόρταιναν πιά ἀπ' αὐτά ὅλη τήν ἡμέρα, ἀκούγοντάς τα στό γραφεῖο, στό δρόμο, στό σπίτι τους. Εκεῖ στήν ταθερνούλα, ποῦ κάθονταν παράμερα, ἀποτελοῦσαν ἄλλον κόσμο δικό τους.

Τό κατοσταράκι ὅμως τώρα τελευταία ἔφτασε τίς ἑκατόν ὀγδόντα δραχμές καί φαινόταν θαρύ στά πορτοφόλι τους.

Πρώτος δείλιασε ὁ Τάκης, ὁ νεώτερος ἀπ' ὁλους, ποῦ ἐπαιρνε καί τό μικρότερο μισθό. Δύο θραδιές κατά συνέχεια δέν ἤρθε στήν ταθέρνα. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔχασαν τό κέφι τους, μελαγχόλησαν. Εγινε «ρήγμα» στήν παρέα τους. Επρεπε νά διορθωθεῖ τό πράγμα. Ο Τάκης ἦταν τό εὐθυμότερο μέλος τῆς παρέας. Μιλοῦσε μέ χιούμορ, ἤξερε πολλά ἀνέκδοτα, ἔδινε μιά χρυσή ἀνταύγεια στίς ἡσυχες συζητήσεις ποῦ ἔκαναν. Ηταν μ' ἕνα λόγο τό ἁλάτι τῆς παρέας. Τώρα χωρίς αὐτόν οἱ κουθέντες ἦταν ἀνοστες.

Τήν τρίτη μέρα παρουσιάστηκε. Μπῆκε μέοο σά ντροπιασμένος. Τόν ὑποδέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό.

–Δέν ντρέπεσαι, καῦμένε, νά δειλιάσεις μπροστά σ' ἕνα κατοσταράκι, ἔλεγε ὁ ἕνας.

–Πές πώς εἶναι φάρμακο, δέ θά τό ἀγόραζες; τοῦ ἔλεγε ἄλλος.

–Κάμε οἰκονομία ἀπό ἄλλα πράγματα, τοῦ εἶπε ὁ τρίτος.

–Από ποῦ;

–Νά, ἀπό τά τοιγάρα.

–Δηλοδή νά κόψω τόν καπνό, γιά νά πίνω ἕνα κατοσταράκι κρασί τήν ἡμέρα! Αλλο θάσανο πάλι αὐτό. Καί δέν ἔξερετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει καταντήσει μέ τό κεφάλι του νά εἶναι θάσος τῶν παθῶν του;

Τσίγκρισαν τά ποτήρια «εἰς ὑγείαν τοῦ Τάκη» κι ὁ Τάκης ποῦ παρασύρθηκε ἀπό τόν ἐνθουσιασμό τῶν συντρόφων του ὑποσχέθηκε πώς θά ἐξακολουθήσει τίς σχέσεις του μέ τό κατοσταράκι. Νά ἰδοῦμε ὅμως ἄν θά κρατήσει τό λόγο του, ὅταν τό κατοσταράκι φτάσει τίς διακόσιες δραχμές.

∴

Η ΠΛΗΣΙΑΖΑΝ τά Χριστούγεννα. Ενσ θράδυ καθισμένοι οἱ τέσσερις φίλοι στή συνηθισμένη θέση τους καί κουτσοπίνοντας τό κατοσταράκι θυμήθηκαν τά προπολεμικά καλά Χριστούγεννα. Ο Μήτσος διηγιόταν πώς πέρασε μιά φορά τά Χριστούγεννα στό καταφύγιο τίς Ζήρειας. Ο Θάνος διηγιόταν πώς πέρασε τά Χριστούγεννα στό ξενοδοχείο τοῦ Σαραντάπηχου μέ τόν ὀρειθατικό οὐλλογο καί ὁ Αγησίλαος πώς πέρασε τά Χριστούγεννα στήν Κύμη σέ μιά φιλική του οἰκογένεια.

Ο Τάκης ἄκουγε τίς ἱστορίες αὐτές μέ σκυμμένο τό κεφάλι. Ακουσε πώς καθένας τελειώνοντας τήν ἱστορία του ἄφηνε κι ἀπό ἕναν ὀναστεναγμό.

Επακολούθησε μερικές στιγμές σιωπή.

–Σύ ἀγαπητέ Τάκη, δέ μάς λές καμιά χριστουγεννιάτικη ἱστορία;

Ο Τάκης ἀναστέναξε δύο φορές.

–Κάποιο λυπηρό ἐπεισόδιο θά σοῦ ἔχει συμθεῖ Χριστούγεννα μέρα καί ἡ ἀνάμνησή του σέ λυπεῖ, εἶπε ὁ Αγησίλαος.

Ο Τάκης σήκωσε τό κεφάλι, τούς κοίταξε κατάμετα καί εἶπε:

–Αν σεῖς λυπάστε μιά φορά γιά τά περασμένα Χριστούγεννα, ἐγώ λυπάμαι δυό φορές.

–Καί γιατί;

–Νά οἀς τό διηγηθῶ. Τό χωριό μου δέν εἶναι πολύ μακριά ἀπό τήν Αθήνα, τρεῖς ὧρες μέ τό αὐτοκίνητο. Ηταν ὡραῖο χωριό, πλούσιο, μέ καλά σπίτια καί μορφωμένους ἀνθρώπους. Εἶχε γύρω γύρω πεύκα καί πιό πέρα μιά πεδιάδα εὔφορη μέ νερά τρεχούμενα. Εἴχαμε σπίτι καί χτήματα. Οταν πέθαναν οἱ γονεῖς μου, ξέκαμα ὅλη τήν περιουσία καί μέ τά χρήματα ποῦ πήρα, πάντρεψα ὡραία τή μοναδική ἀδερφή ποῦ εἶχα, στήν Αταλάντη. Αλλον ἀδερφό δέν εἶχα. Απόμειναν στό χωριό δυό ὀδέρφια τῆς μάνας μου. Ηταν οἱ καλύτεροι νοικοκυραῖοι τοῦ χωριοῦ. Αγαποῦσαν τή γῆ καί τήν καλλιεργοῦσαν μέ ἐπιμέλεια καί τάξη. Καί αὐτή τούς ἀπόδινε πλούσια τά δῶρα της. Τά χτήματά τους διακρίνονταν μέ τήν πρώτη ματιά ἀπό τ' ἄλλα. Τά Λιαχέικα πιά χτήματα μέ τ' ὄνομα. Τά σπίτιο τους τό ἴδιο. Τά καλύτερα τοῦ χωριοῦ. Καί μέσα γεμότα ἀπό ἀγαθά. Τά ὁμάρια τους γεμάτα στόρι καί ὁσπρια, τά θορέλια τους γεμάτα κρασί, τά πυθάρια γεμάτα λάδι, στά ράφια τοῦ ὑπογείου στή σειρά στρογγυλές μυζίθρες καί στά ταθάνια κρέμονταν κυδώνια καί μῆλα ποῦ διέχυναν μιά εὐχάριστη μυροὐδιά ἐξοχῆς. Οἱ θειάδες μου ἦταν χωριάτισσες χρυσοχέρες, πενταπροκομμένες, μέλισσες δουλεύτῆες στό σπίτι, ὅπως οἱ ἄντρες τους ἦταν δουλευτάδες στά χωράφια. Μποροῦσαν τά σπίτια τους νά πολιορκηθοῦν ἕνα χρόνο καί νά μήν πεινάσουν. Κι οἱ μπαρμπάδες μου ἀγαπημένοι καί σύμφωνοι. Τά σπίτια καί τά χτήματά τους ἦταν γειτονικά, ὁμοια μεταξύ τους ὅπως ὁμοια ἦταν καί τά δυό ὀδέρφια. Μάνο σ' ἕνα ζήτημα διαφωνοῦσαν, στό ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου. Ο μεγαλύτερος ἦταν μέ τό παλιό κι ὁ μικρότερος μέ τό νέο. Ο πρώτος ἦταν ἐπίσης συντηρητικός. Δέν ἤθελε στό σπίτι του ἠλεκτρικό φῶς (γιατί τό χωριό μας ἠλεκτροφωτιζόταν). «Οπως μάς τ' ἄφησαν οἱ πατεράδες μας, ἔλεγε, ἐτοι πρέπει νά τ' ἀφήσουμε. Εγώ μέ τή λάμπα διάθαζα τ' ἀλφαθητάρι, ὅταν ἤμουνα μικρός, μέ τή λάμπα θά διαθάζω καί τώρα ποῦ γέρασα, τήν ἐφημερίδα». Ο μικρότερος ἦταν προοδευτικός. Τό σπίτι του ἔλαμπε ἀπό τό ἠλεκτρικό. Εχτισε τή γωνιά καί τοποθέτησε σόμπα. Ο μεγαλύτερος διατήρησε τή γωνιά. «Δέν τά χωνεύω αὐτά τά καθουρτιστήρια, ἔλεγε γιά τίς σόμπες. Εγώ θέλω νά θλέπω τή φωτιά. Θέλω νά σκαλίζω μέ τήν τσιμπίδα τά ἀναμμένα κούτσουρα, θέλω νά θλέπω τή φλόγα ν' ἀνεθαίνει γλώσσες γλώσσες ψηλά καί νά γλύφει τά κούτσουρα. Θέλω ν' ἁπλώνω μέ τήν τσιμπίδα τή θράκα». Αὐτοί, λοιπόν, οἱ δύο μπαρμπάδες μου, μόλις πλησίαζαν τά Χριστούγεννα, μέ καλοὐσαν στό χωριό νά γιορτάσουμε μαζί. Δέ γιόρταζαν ὅμως καί οἱ δύο τήν ἴδια ἡμέρα. Ο μεγαλύτερος γιόρταζε δεκατρεῖς μέρες ἀργότερα γιατί πήγαινε μέ τό παλιό. Τήν παραμονή, λοιπόν, τῶν Χριστουγέννων τό θράδυ θρισκόμουνα ὁτό φιλόξενο σπίτι τοῦ μικρότερου μπάρμπα μου στή ζέστη τῆς ἀόμπας καί στή θέρμη τῆς ἀγάπης τῶν συγγενῶν μου. Δέ χρειαζότανε μάλιστα καί ὀδεια ὁπουσίας, γιατί ὁλα τά γροφεία τίς τρεῖς μέρες τῶν Χριστουγέννων ἤτσν κλειστά. Εκεί, λοιπόν, διηγώντας ἐγώ τά νέα τῆς πρωτεύουσας καί ἀκούγοντας τά νέα τοῦ χωριοῦ γιά τίς ἐσοδιές, γιά τούς θανάτους καί τίς παντρειές τῶν χωριανῶν μου ἀκουγα συγχρόνως κσι τά κάλαντα τῶν παιδιῶν καί θυμόμουνα τά παιδικά μου χρόνια ποῦ κι ἐγώ μέ τά γειτονόπουλα τά 'λεγα στούς ἰδιους δρόμους καί στά ἴδια μαγαζιά καί χάζευα πενταροδεκάρες. Καί τή νύχτα ὅταν σήμαινε ἡ καμπάνα, πηγαίναμε στήν ἐκκλησιά, στήν ἴδια ἐκκλησιά ποῦ πήγαινα μέ τή μάνα μου καί τόν πατέρα μου. Καί θυμόμουνα τί ἐντύπωση μοῦ ἔκαναν τά καινούργια ρούχα καί τά δικά μου καί τῶν ἄλλων παιδιών καί πρά πάντων ὁ πολυέλαιος, ὅταν ἀ μαστρο–Πανογῆς, ὁ ψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ μας, σηκώνοντας τό δεξί του χέρι τόν κουνοῦσε πανηγυρικά μόλις ἀρχιζε ἡ δοξολογία.

∴

ΟΛΕΣ αὐτές οἱ ἀναμνήσεις καί ἄλλες ἀκόμα πλημμύριζαν τήν ψυχή μου καί μέ ξανάνιωναν. Τό κορύφωμα, ὅμως, τῆς γιορτῆς ἦταν τό μεσημέρι.

Η θειά μου ἡ Ασήμω ἀνοιγε καί τό δυό παραπέτα τοῦ τραπεζιοῦ, ἔστρωνε τό προικιώο της χιονάτο τραπεζομάντυλο καί τό στόλιζε μέ ὅλων τῶν εἰδῶν τά τουρσιά καί τούς ἁρμυρούς μεζέδες, μέ ὅλων τῶν εἰδῶν τά φρούτα, νωπά καί ξερά, μέ χειμωνιάτικα λουλούδια καί μέ τά κρουστολλένια ποτήρια. Καί πρώτα πρώτα γευόμαστε τούς μεζέδες, ἐπειτα ἔρχόταν ἡ σούπα τῆς γολοπούλας σάν κρέμα ὁπό τό πυκνό αὐγολέμονσ, ἐπειτα ἡ ἴδια ἡ γαλοπαὺλα κίτρινη ἀπό τό πάχος κοἰ μάς ἔλεγε ὁ μπάρμπας μου σέ μένα καί τά παιδιά του: «Μή χορταίνετε μέ τή γαλοπαὺλα. Περιμένετε καί τό ψητό. Καί σέ λίγο ἔρχόταν καί τό ταψί μέ τό ψητό τοῦ φούρνου. Στή μέση τοῦ ταψιοῦ θρισκόταν ἕνα πελώριο κομμάτι χοιρινό ροδοψημένο καί γύρω πατάτες, ποῦ κολυμπούσαν στό θούτυρο καί στό λίπος καί διαχυνόταν μέσα στό δωμάτιο μιά εὐωδία λιχουδιάς ποῦ καί νεκροῦ τήν ὀρεξη μπορούσε νά κεντήσει.

–Καί κολυμποῦσαν οἱ πατάτες στό λίπος καί στό θούτυρο; ρώτησε ὁ Θάνος, ἡ πιό φαγάς ἀπ' ὅλη τήν παρέα.

–Ναί, ναί κολυμπούσαν!

–Κολυμπούσαν, κολυμπούσαν, ἐπανέλαθε ὁ Θάνος στά λίπος καί στό θούτυρο, στά θούτυρο ποῦ ζεματίζουν τό πιλάφι καί τά μακαρόνια μέ σάλτσα πασπαλισμένα μέ τριμμένο κεφαλοτύρι... Ω, πατάτες κολυμπητές στή σάλτσα... γουρουνόπουλο ροδοψημένο..., μονολογούσε καί γούρλωνε τά μάτια του καί πρόθαλλε τά χείλη ἐτοιμα νά γλύψουν τίς πατάτες καί ἀσπριζαν τά δάντια του ἐτοιμα νά κατασπαρόξουν τό ροδοψημένα γουρουνάπουλο.

Καί ὅλοι τους ἔρριξαν περίεργα θλέμματα στό στρογγυλά σιδερένια τραπεζάκι τῆς ταθέρνας ὁπου θρίσκανταν σκορπισμένες σ' ἕνα κομμάτι ἐφημερίδα μερικές ἐλιές. Πήρσν ἀπό μία γιά μεζέ καί ρούφηξαν λίγο κρασάκι νά πάει κάτω ἡ ἁρμύρα τῆς ἐλιάς καί τά φαρμάκια τῆς καρδιάς τους.

Κι ἐξακαλαύθησε ὁ Τάκης.

–Καί κρασιά, μά τί κρασιά! Καί οἱ δυό μπαρμπάδες μου ὁσο παλιό κρασί περίσσευε στή νέα ἐσοδιά τά μποτιλιάριζαν κι ἐτσι θρισκόταν στά κατώγια τους κρασί καί δέκα χρονῶν καί δεκαπέντε καί σιτίς μεγάλες γιορτές ἀνέθαζαν στό τραπέζι τίς ἀρχαιότερες μποτίλιες. Στό τραπέζι καλούσαμε πάντα καί τό μεγαλύτερο μπάρμπα μου, ἀλλά αὐτός φανατικός παλαιοημερολογίτης, πήγαινε στό χωράφι καί δούλευε. Γί' αὐτόν ἤτανε καθημερινή. Κι ἔτρωγε ἐκεῖ τή φασουλάδα του καί τίς ἐλίτσες τοῦ στό πείσμα τῶν νεωτερισμῶν.

Σέ δέκα μέρες πόλι στό χωριό νά γιορτάσω τά Χριστούγεννα μέ τά παλιό στό σπίτι τοῦ μεγαλύτερου μπάρμπα μου. Κι ἐκεῖ πάλι τά ἴδια ἐξόν ἀπό κάλαντα καί ἐκκλησία. Γιά τούς ὁλλους ἦταν καθημερινή. Τά ὁλλα ὅμως τά ἴδια κι ἀπαράλλαχτα, ὀρεχτικά, γαλοπούλα, ψητό μέ πατάτες ποῦ κολυμπούσαν, μέ φρούτα καί γλυκά καί μέ παλιό κρασί. Κι ἔτσι γιόρταζα δυό φορές τά Χριστούγεννα μέ τό νέο καί μέ τά παλιά...

–Καί τώρα; ρώτησαν οἱ ἄλλοι τρεῖς.

–Καί τώρα;... Τώρα οὔτε μέ τό νέο οὔτε μέ τά παλιό. Πέρασαν οἱ Γερμανοί ἀπό τά χωριό μου, σκάτωσαν, ὀρπξαν, ἔκαψαν καί οἱ δυό μπαρμπάδες μου τώρα ζοῦν σέ δυό καλύθες.